

rije krdelo trilobitov, ki so pa v večni temi oslepeli, od rodu do rodu so jim pešale oči in slednjič popolnoma pokrnele kakor sedanjemu prebivalcu kraških jam, človeški ribici.

Tam pod gladino kambrijskega morja pa jadrajo kot prozorna utripajoča srca morski klobuki, meduze, in ves rob jim je posejan z drobnimi očesci.

Te proste meduze, ki jim je mestoma telo kar posejano s čutili in ki jim je širni žarki ocean domovina, in naši borni oslepeli trilobiti, ki jim poteka življenje na blatnem morskem dnu — ali nam ne pričajo jasno, da so se živa bitja že izza vsega početka priravnala svoji okolici, da je življenje akord, ki se z obdajajočo naravo strinja v prekrasno harmonijo?

Par čudnih polžev plava oprezno skozi vodovje, semintja se zvija med morskimi spužvami reven črvič; in kot hiter podmorski čoln beži mimo naju čudesna sipa, ortoceras; v ravni, tenkolupinasti cevki ji je skrito telo.

In tamkaj v groznih morskih globinah iztegujejo njene sorodnice svoje polipaste ročice, išoč si plena; kakor pravcati vrtovi so posejana morska tla z drobnimi, školjkam podobnimi škrgonožci, odetimi v dvoje roženih lupinic.

Tako je defiliralo mimo naju skoro vse življenje kambrijske dobe, revno v svojem razvoju, čudesno v svojih oblikah — in niti eden izmed prebivalcev kambrijskega morja ni učakal današnjega dne, vse je potegnil s seboj in jih preobrazil veliki val razvoja.

Tudi naju poprime ta val in naju ponese s seboj v prihodnjo, silursko dobo zemeljske zgodovine.

(Dalje prihodnjič.)

Vojeslav Molè:

Večer v rimski Kampanji.

Kot bizantinski mozaik žari zapad
in kot oči Madone zrejo zvezde tihe,
strmeča noč jim šepeta molitve-vzdihe.

Poljani v zadnjem blesku se blešči brokat
obleke njene temne, svilene, šumeče,
v razkošju sanj zavija v mrak se, vsa trepeče.

Le kakor trudna misel brez bregov, brez nad —
po poti blodi potnik nem in tone v noči,
le vetra dih je drug njegovi boli žgoči.